

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

UN BON FI DE FESTA

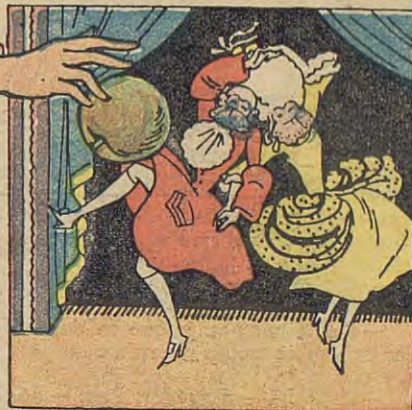
El dia del seu Sant, el senyor Modest, volgué celebrar-ho amb una festa íntima. Com sigui que vivia sol, pensà convidar quatre nebots que tenia, molt eixerits, però, això sí, un poc vanidosos i aquest defecte fou precisament el que li suggerí la idea d'un espectacle molt adient a la mena de festa que volia celebrar i que consistia, principalment, en un bon berenar.

Un cop menjades les fruites i llaminadures, s'obriren, en el fons del menjador, unes cortines mostrant-se a la vista dels comensals una gentil parella de ball.

Una música invisible acompanyava els gràcils ballarins la mimica dels quals era elegantíssima i llurs moviments d'una agilitat versemblant.

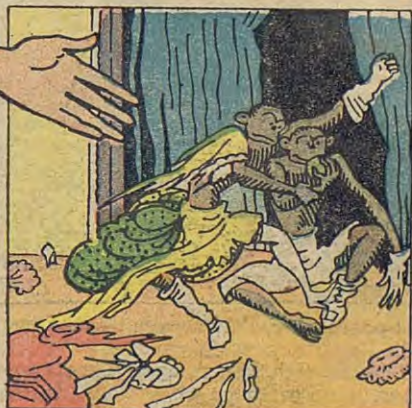
Els petits espectadors esguardaven, bocabadats, aquells dos personatges tan ricament abillats i es dalièn per veure llurs rostres. L'oncle, però, sobtadament, llençà una poma.

Tan bon punt la veieren, els delicats ballarins descompongueren la dansa i es llençaren furiosament a abastar el fruit a l'aranya-estiracabells.

La lluita fou èpica: Udois, esgarrapades i destrossa de les sumptuoses vestidures. En un instant, qui hauria pogut reconèixer aquelles exquisides personetes?

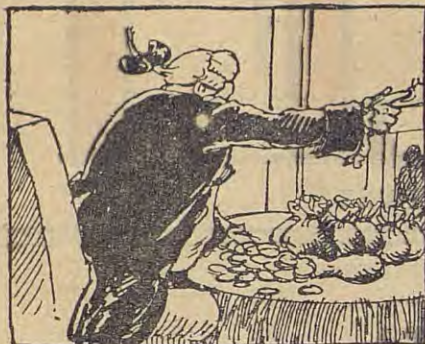

L'oncle, aleshores, féu el comentari dedicat als seus nebots: — Sapigueu que molt sovint és sota la pompa de les belles indumentàries on s'amaga el major grau de bestialtat.

HISTÒRIA D'EN PAU BONASORT I D'EN PERE MALAURAT

Dibuixos d'En MIRET

Text d'En CLOVIS EIMERIC

Heus aquí, que, una vegada, hi havia en certa part del món, un reialme, on vivia un marxant, En Pau Bonasort, molt conegut per les seves grans riqueses i per la seva més gran gasiveria, que li feia avorrir els pobres, fins a l'extrem que, en veure'ls de lluny, cuitava a manar als seus servents que els aqüssessin els cans per allunyar-los del seu palau.

Un dia, ja de part de vespre, dos vellets de barba grisa entraren al pati de la casa, demanant soplugu.

— Per l'amor de Déu, Pau, recull-nos aquesta nit tan negra!

Amb tanta de llàstima varen demanar els vellets, que En Pau, per lliurar-se dels seus plans amoïnosos, els donà permís d'entrar a l'estable, on hi havia en aquells moments la tia del ricatxo a l'agonia. A l'endemà, En Pau, astorat, veié que sa tia, per ses pròpies passes, corria cap a ell tota curada.

— Quin diable t'ha curat? — preguntà En Pau, esbalaït.

— Ah, Pau Bonasort! — li respongué la tia. — Tu saps què m'ha passat? He somniat — encara no sé si era somni o si m'ha passat de veres — que dos vellets de barba grisa passaven la nit a l'estable; a mitja nit, algú donà un cop a la finestra i digué:

— «En una cabana, un infant acaba de néixer del pagesets més pobres. Quin nom li voleu posar, quina riquesa li voleu donar?»

Els dos vellets varen respondre:

— «Per nom poseu-li Pere i de cog-

nom Malaurat, i com a do, li concedim les riqueses d'En Pau, sota el sostre del qual avui passem la nit...»

— Res més que això — interrompé En Pau.

— Cal afegir només que en desvetllar-me, m'he trobat guarida com pots veure.

— Està bé — digué en Pau; — només que ja m'agradarà veure com el fill d'un qualsevol pot fer-se amo de les meves riqueses.

Enquimerat En Pau, va posar-se a reflexionar i se li ocorregué d'inquirir pel veïnat, si havia nascut un tal Pere Malaurat. Donà ordre que li guarnissin la carrossa, va anar a trobar el rector de la parròquia i li preguntà:

— Escolteu! Vareu registrar ahir un naixement?

— Sí, — va fer el rector — va néixer un infant del matrimoni més pobre del barri; li he posat per nom Pere Malhaurat. El bateig encara no s'ha

fet, perquè no es troba qui vulgui ésser padrí ni padrina d'un pobre.

En Pau portà la seva condescendència fins a oferir-se com a padrí. Pregà a la majordona que volgués ésser padrina i encarregà un bon dinar.

Fou portat l'infant a l'Església, fou batejat i va fer-se una gran festassa que va durar fins al capvespre.

L'endemà, En Pau Bonasort, cridà

el pobre pare, l'amanyagà i acaba per dir-li:

— Escolta, bon company: tu ets pobre, tu no estàs en condicions de fer ensenyar el teu fill; dóna-me'l, jo l'ins-truiré, el faré ésser un home i et passaré una renda de cent unces a l'any tota la vida.

Podeu pensar que el pagès no va dir que no, i en Pau prèngué l'infant, l'embolicà sota la seva capa de pells

de guineu, el posà dins la carrossa i marxà.

Això era a l'hivern. Després d'haver fet algunes llegües de camí, En Pau féu deturar la carrossa, entregà la criatura al regatxet i li manà que agafant-lo pels peus, el llençés al torrent.

El regatxet executà l'ordre del seu amo i llençà l'infant a la rasa envitricollada de falgueres d'un torrent profund. En Pau va somriure, dient:

— Veïam si seràs tu el que gosarà de les meves riqueses!

Dos dies més tard, uns marxants passaven pel mateix camí, portant damunt mil dues centes unces per pagar un deute que tenien amb En Pau Bonasort.

Quan arribaren a la vora del torrent, oïren els gemecs de l'infant. És

(Continuarà)

La Terra dels Tontos

Dibuixos d'En CORNET

per APELES MESTRES

(Continuació)

Cedint a les vives instàncies de vint i quatre mil vuit cents noranta tres lectors del VIROLET que m'han escrit preguntant-me molt amablement que segueixi contant-los meravelloses històries del País dels Tontos, em complasc en ésser-los agradable, i obro novament el calaix de la meua memòria.

En una població d'aquella benaventurada terra van treure esment que en

una ciutat veïna havien construït un campanar molt alt, del qual estaven molt orgullosos.

— Ah, sí! — es digueren. — Doncs no saltres no hem d'ésser menys que ells. Hem d'alçar un campanar tan alt com el seu i més, si convé.

La idea fou acollida amb gran entusiasme.

— Sí, però... — objectà algú. Molt alt no vol dir res. Hem de saber a quina alçada té d'arribar.

— És cert, respongueren els demés. Però, i com ho farem per saber-ho de cert?...

I vinga rumiar i cavilar. Cent pams, serà poc; doscents pams, potser serà massa... A la fi un savi trobà la solució.

— És molt senzill: encastellem cubells, l'un sobre l'altre, i quan vegem que arriben a l'alçada volguda, diem, ja està; tants cubells!

La idea fou proclamada excel·lent i acceptada per unanimitat. Vinguem, doncs, cubells! Tothom que tingui un cubell, que el porti!

I anaren col·locant amb molta parsimònia cubell sobre cubell, procurant guardar el més perfecte equilibri. I la torre de cubells anava pujant, pujant, amb gran satisfacció de tot el poble que contemplava embadalit tan delicada maniobra.

— Més alt! Més alt encara! — cridaven moltes veus.

Però vingué un moment que els cubells s'acabaren, i el campanar no assolí encara de bon tros la altura desitjada.

— Més cubells! Que es miri bé si no en queda encara algun d'escadusser pel poble!

Inútil! No en quedava ni un sol per remei; tots eren allí i en mancaven ben bé una dotzena.

Què fer?... La desolació era general. De sobte el mateix savi que havia concebut la idea primordial en concebí una altra no menys lluminosa.

— Si que us ofegueu en poca aigua! — exclamà amb accent triomfant. — Què hi fan aquests cubells aquí baix? No han fet ja ja el seu servei? Doncs traiem-ne una dotzena de sota, tota vegada que ja no hi fan cap falta, i posem-los a dalt, que és on es necessiten.

La idea salvadora fou acollida amb major entusiasme que la primera i rebuda amb sorollosos aplaudiments.

I en efecte, es procedí amb tot esment a treure els cubells que havien servit de base i que — com deia el savi — ja no feien cap servei a baix, i... Cal que us conti què va succeir? — No, veritat? Tots vos imagineu el que ningú no podia imaginar-se a la Terra dels tontos.

En altra població d'aquella beneïta terra, tot anava a tres quarts de quinze perquè mai sabien quina hora era. I com havien de saber-ho si no hi havia cap rellotge!

Enterats els veïns d'aquell poble que en altres hi havia pintats rellotges de sol, que amb tanta puntualitat marcaven les hores, enviaren a buscar un gran artista perquè els en pintés un a la paret de l'església.

I en efecte, aquest els en pintà un de magnífic que resultà una veritable obra d'art; en ell s'hi veia el Temps, les Quatre Estacions i les obres de Misericòrdia. No n'estaven poc ni molt cofois aquells bons veïns de posseir semblant meravella!

Però, què succeí? Que el sol — que en aquella terra és capaç de menjar-se les pedres, comença a menjar-se tan admirable pintura, i tots els veïns, desconsolats, degueren convèncer-se que poc a poc, l'obra del sol acabaria per destruir-la totalment.

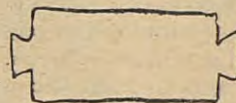

Afortunadament, a la Terra dels Tontos no hi faltaven savis que tinguessin idees genials, i un d'aquests proposà que es construís damunt del

rellotge una teulada en tal forma que el sol no pogués tocar-lo ni tan sols mirar-lo.

Es clar que un rellotge de sol al qual no toca el sol no pot assenyalar cap hora però tan se val! aquella bona gent estaven tots orgullosos amb el seu rellotge i es felicitaven d'haver trobat la manera que el sol no els el pogués malmetre.

Cert viatger passant per una altra

població situada en un cim de muntanya, es meravellà de veure col·locada en el frontó de la Casa de la vila una làpida que deia aquesta inscripció:

«Fins aquí arribà l'aigua en l'aiguat de l'any tal».

— Ave Maria Puríssima! — exclamà aterrat. — Digueu, doncs que no tan sols quedà anegada tota la vila sinó tota la vall que la rodeja fins a perdre's de vista.

Els que això sentiren van esclafir de riure.

— Res d'això! — li respongueren. — L'aigua arribà a cosa d'uns dos o tres pams d'alçada, i a la ratlla on arribà l'aigua va ésser col·locada la làpida, de bon principi. Però com la quitxallota la feien malbé a pedrades, el batlle va tenir la bona pensada de posar-la allí dalt a fi que no hi pogués arribar ningú a malmetre-la. No és cert que va fer bé? Es la manera que la làpida que recorda aquell aiguat serveixi de document a les generacions que vindran.

Conten que el viatger encara corre.

APELES MESTRES

La nit de Novel·la per DIBUIXOS DE

(Continuació)

— Fes una hora de camí, per trobar-te un blat migrat, esgrogueït, amb unes espigues negres i fofes!... No, no! És una terra, que ni els rebolls la volen!

En Feliu reia per dins, i callava.

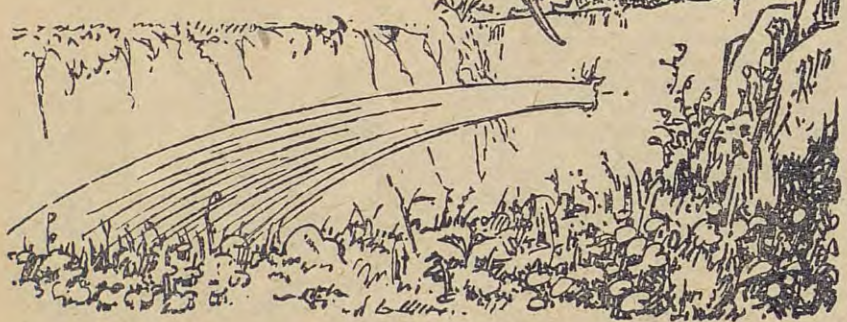
Ja a mig aire de la font, un dels que anava endavant va deturar-se sobtat:

— Vós! Ginestà! No dèieu que feia més d'un any que no havíeu vingut al tros? Us rèieu de nosaltres! Bé us veig terra remoguda! I una rasa ben llarga!

— Què dius, ara, taral·lot? Quina rasa tinc al meu tros? Com no m'hagi passat allò de Sant Isidre, que els àngels me l'hagin fet!

— Guaita, ves!

— Sí, és veritat... Això és cosa de

bruixes!... Ei! Ei! Això és una broma teva, perquè veig que el teu tros també té rasa!

— Veritat!

— Oh! I el meu!

— I el meu!

Quin miracle! No se'n sabien avenir.

— Qui ho haurà fet?

En Feliu callava, fixant-se en les cares que posaven els que tenien terra prop de la font de l'Avellà.

— Ja deu ésser una entremaliadura de l'oncle Xinxó! — exposà un.

— I és clar que sí! No veieu que la rasa està bastant mal endegada! — recalca un altre que s'havia apropiat a la sèquia i l'examinava atentament.

No li va plaure el comentari a en Feliu, però era un home prudent i va fer el desentès.

— Estaria bé! — va dir-se. — Després que el meu germà i el meu fill han treballat com uns «negres», que encara els hi trobessin defectes en l'obra... Rebotxa de món!

Els veïns de Montbríó anaven de sorpresa en sorpresa. La sèquia no era una meravella de traçat, però seguia un curs ben profitós.

— Heus aquí que amb aquest rec i aigua, gairebé fórem feliços! — exclamà un jaio, fent ja un compte mental de les collites que podrien sortir d'aquella terra ben regada.

— Aigua hi manca! — exposà un altre, sentenciosament.

En Feliu va aventurar-se a dir:

— I la de l'Avellà?

— Fugiu! D'on vindria l'aigua de l'Avellà? Que li portarien a galledes o a portadores? I a la fi, per l'aigua que surt de la font! No s'hi podria ofegar un canarí!

— Serà per a recollir l'aigua de la pluja!

— Llàstima de feina, si és per això! El dia que ploqui, si és que arriba a ploure algun dia, que ja ho dificulta, després d'aquesta Primavera tan seca, per un cantó la terra tindrà aigua de si mateixa, i no li caldrà la del rec, i d'altra part, el rec mateix se l'anirà bevent...

D'admiració en admiració, de comentari en comentari, s'anaren apropiant al turonet d'on brollava, fresca i remorosa, l'aigua de la font de l'Avellà.

El camí feia costa. La sèquia havia estat obrada formant gradinades, i la gent, per pujar més còmodament, es ficaren dins de la rasa, avançant en filera, car l'amplada del jaç del rec no consentia que hi anessin de dos en dos.

VIROLET

Sant Joan
Clavis Emeric
J. G. JUNTEDA.

— Té, veieu? Fins fa goig pujar per aquest senderó. Es més planer i menys reliscós que el pendís.

Mentre comprovaven l'aventatge l'oncle Xinxó, que, realment, en portava una de cap, amb en Blaiet i la Rosalia, ventà uns quants cops de picot, fins a rompre el muralló de terra que comunicava la bassa amb el rec, i esbotzat el clos natural, l'aigua saltà avassalladora sèquia avall, com una allau irrefrenable.

Quina de xiscles, crits, rialles, protestes i bóts de les dones i els homes, atrapat per la minúscula riuada dins de la rasa, corrent a posar-se a peu eixut, espolisant-se les espadenyes xopes! Sort que l'aigua hi havia tocat tan de passada, que no les havia amarat!

En Feliu, moll també, reia a més no poder. L'Esteve, en Blaiet i la Rosalia feien unes riallasses baladreres, i la pagesia de Montbríó, comprenent, a la fi, l'objecte de la rasa, reia i plorava de goig i d'esperança.

Un seguit de visques per l'oncle Xinxó, d'abraçades, coronà la mullena.

Tothom hi deia la seva.

— Bona, bona l'has feta, Esteve! Però quin dimoni va inspirar-te?

— Quin dimoni? Quin àngel, direu!

— No, no, quin dimoni, perquè ara ens dónes més feina... D'aquestes terres ermes ningú no se'n recordava; ara, amb l'aigua, com ens estarem de conrear-les?

— Això serà la riquesa del poble — cridava victoriosament en Feliu.

—I que ho diguis, Feliu! El teu germà mereix l'agraïment de tots...

—La festa d'avui hauran de reco... darla els nostres fills...

—Jo proposo que la fem cada any i que la bategem amb el nom de «Festa de l'aigua» — indicà un de tants veïns.

—I jo que hi fem una capella dedicada a Sant Esteve, en record de l'oncle Xinxó!

—No, a Sant Isidre! Li pertoca de dret! — féu l'Esteve, que tenia els ulls plens de llàgrimes de tanta satisfacció.

Passat el moment de les enhorabones i de les benaurances, la gentada volgué recórrer els camps que la sèquia banyava.

L'Esteve havia realitzat amb en Blaiet una obra magna. Era imperfecta, però útil, i sobretot, ensinistradora d'aquells pagesos malavesats que ja anaven parlant d'engrandir la rasa perquè hi passés més aigua, i fer-hi desviacions perquè les terres fossin més ben regades.

—Jo, des de demà, començo a bastir aquí una pallissa! — deia un.

—Jo hi portaré els estris i em posaré a cavar... Cal aprofitar aquesta riquesa!

—L'hort el faré aquí — explicava un altre.

I semblava una competència de propòsits i plans per l'esdevenidor d'aquella gent que havien deixat passar segles per portar a cap una gran millora, que no els havia costat més que un senzill esforç personal.

L'oncle Xinxó deturà quelcom els entusiasmes constructius d'alguns.

—Penseu que l'aigua de la font s'ha d'aprofitar. Hem de posar una resclosa a l'enjub; cimentar-lo perquè no fongui l'aigua, ja que n'hi ha poca; i fer un reglament perquè tothom tingui el rec el seu dia, que no sigui l'aigua motiu per cap mena de baralla.

—Ben dit! Ben dit! A fer el reglament!...

El poble estava esbojarrat. Tots voltaven l'Esteve. Tots volien oir-lo de prop, reconeixent-li una positiva superioritat.

No mancava, certament, el que deia que *ell ja ho havia pensat de temps*, i que si no ho havia fet era perquè no tenia hores balderes com l'Esteve, però, en conjunt, tots reconeixien la destresa i l'enginy de l'antic cabaler.

Era ja segona hora de la tarda, quan van recordar-se tots plegats que el ventre té les seves exigències.

La davallada fou alegre, entre cants i rialles. Les mosses eren les avalotades, corrent, saltant marges, ficant-se a peu nu per la rasa, a fi de sentir el pessigolleig dolcíssim de l'aigua. Els homes no feien més que planejar coneus.

Que si trumfes, que si cols, que si mongetes... La fantasia no tenia deturador. L'Esteve era només el que els aigualia els «pronòstics».

—No cregueu que ço que jo he fet amb aquest marrec, que m'ha ajudat com un home — i senyalava a en Blaiet que estava tot còfoi de la seva glòria — siga prou... Ara cal que tregueu profit de l'aigua del torrent, i que feu per manera de pujar-la al poble, que les pobres dones no tinguin d'anar com unes bèsties de càrrega a la font... Compreneu una bomba i canalitzeu l'aigua...

—I els diners? — preguntava algun egoista.

—Destineu-hi els primers que us donin les collites d'aquestes terres ermes, que ara deixaran d'ésser-ho! L'esperàveu aquest diner? No! Doncs ja sabeu en què podeu encabir-lo! Les dones us ho agrairan, i fins estalviant temps també guanyareu diners!

—No sabrem què fer de tan desencansades!

—Aparraqueu-vos més bé la roba! Endreceu-vos una mica més! Prou feina hi ha sempre a la casa...

I sense perdre el fil dels bons propòsits, la corrua de pagesos arribà a la plaça, on, després de felicitar novament l'oncle Xinxó i en Blaiet, cadascú va marxar a casa seva.

En Feliu ho tenia tot preparat per una bona arrossada i va fer-se un dinar esplèndid. En Blaiet resplendia de content. L'oncle, en veure'l tan animat, va dir-li:

—Té! Fes bossa! — i posà en ses mans una moneda d'or, llampant i lleugera. — Algun dia et servirà! Quan menys, fes que els teus ulls s'acostumin a l'or, de manera que no et faci goig el dels altres!

—Primer cec, Senyor! — féu en Blaiet, tornant-se vermell, de pensar que feia la prometença que li era més revessa i de més valor per a ell.

IX

El dia de la revetlla de Sant Joan, Montbríó semblava un altre. Gairebé totes les façanes velles i escrotonades de les cases, eren cobertes de brançatge; regats els còdols dels carrers; nets els pedrissos de les cases i les entrades; per tot es respirava frescor de salzereda i netedat. A cada finestra, presumia el test d'alfàbre-ga, apomat i olorós.

La plaça Major — no n'hi havia d'altra — enramada de per tots indrets, amb uns arcs primitius de

boix entreteixit, i com una fastuositat pagada per l'Esteve, un seguit de banderetes de llustrina i salomons de paper que feien molta patxoca.

En mig de la plaça la foguera del jovent, que ballaria al voltant de les flames; al peu de l'església, en l'esplanada, la foguera dels vells; i al Tossal el castell de focs artificials, el gran esquer, que ja havia fet venir gent de Pira, Vallverd, Biure, Rocafort, Forest, Sarra... i de Montblanc i tot, que per aquests pobles sempre hi hallaminers de diversions, que no fan cas de les distàncies!

De bon matí, la pagesia, en enfilars el camí de les eres, anava dient:

(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA.

JEROGLÍFIC

Qui B E ti
t MUSICA O bli -u

L'agudeses d'observació dels indis americans, avergonyiria molts homes ciutadans. Una vegada, en tornar un indi a la seva cova, observà que li havien robat la carn de corsó que tenia posada a secar i després de curesos recerques trobà la pista del lladre a través del bosc. Trobà un home pel camí i li preguntà si havia vist un blanc, vell i baixet, armat d'escopeta i amb un gosset escuat. L'home respongué que, en efecte, havia topat amb aquell vell; però li estranyà que l'indi no l'hagués vist quan el descrivia amb tants detalls. Llavors li digué l'indi:

— Vàreu creure que el lladre era baixet, perquè va posar una pedra per agafar la carn. Vaig conèixer que era vell, per la poca distància del rastre dels seus passos. Vaig sospitar que era blanc, perquè en caminar doblegava els dits d'una manera que mai ho ha fet cap indi. Vaig comprendre que duia escopeta, per la senyal que deixà en l'arbre on la penjà. I coneguí que el gos era petit i escuat, per la senyal que deixà en sentar-se a terra.

EL DIBUIX REVELADOR

40-39
42
41 38
7- 46-2-1
9- 10- 45
11- 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33
13- 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33

Unint els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

El sentiment de veure's tractat com a inferior i incapacitat per fer ço que feren altres, desperta en el jove punxadorós la baronívola determinació que l'enlaira per sobre dels que d'ell es mofaven. Cosa així succeí a Newton, Clark, Sheridan, Wellington, Goldsmith, Chalmers, Curran, Disraeli i molts d'altres. La marxa del món només varia amb l'empenta d'homes com Mirabeau, que trepitja obstacles; com Napoleó, que no espera sinó que provoca les ocasions, com Grant que exigeix de l'enemic, la rendició sense condicions prèvies.

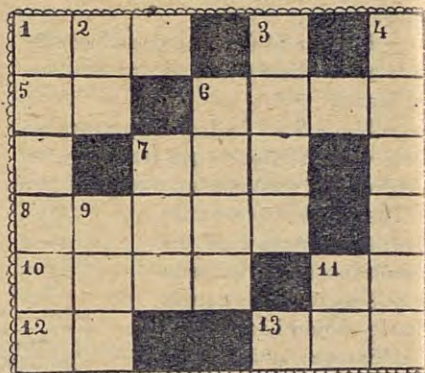
FULLS D'ENCICLOPÈDIA

LA PACIÈNCIA

Es una cosa que no abunda gaire. Hi ha molt poques botigues que en venguin. Quasi ningú n' té en existència. Per això és un producte que no té preu. La Pacència és la mare de la ciència. Gairebé tots els homes de ciència que han tret algun producte útil dels seus estudis, han fet els treballs de laboratori consumint grans quantitats de paciència i procurant que no se'ls hi acabés fins a obtenir el resultat desitjat. El mortal que posseeix en aquest món més paciència, la qual l'ha immortalitzat, fou Job qui baté tots els records de paciència fins al dia d'avui. La paciència mesurada, és útil i indispensable per realitzar qualsevol obra profitosa. Josep Carner, l'il·lustre poeta català, ha santificat molt encertadament la Pacència en una bellíssima poesia, digna de tots els elogis. Cal tenir ben en compte que la paciència deu anar sempre acompanyada de l'acció. S'ha de tenir paciència per aguantar els fets adversos tot procurant eliminar-los mitjançant l'acció. No és el mateix tenir paciència que tenir un gran fetge per pair-ho tot. Quan se us acabi la paciència, aneu a cercar-la en alguna sala d'espera que és el lloc on hi ha més gent que l'ha perduda.

SALOMÒNIC

MOTS CREUATS

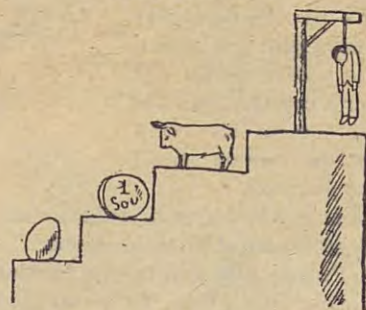

Horizontalment: 1 Per lligar; 5 Plural de e; 6 Per recollir terra o escombraries; 7 L'astre del dia; 8 Mineral; 10 Animal de llet; 11 Article determinat masculí; 12 Plural de a; 13 En la cara.

Verticalment: 1 Ço que feia quan queia neu; 2 Plural de u; 3 Habitació del pis; 4 Gest de la boca que indica gana, son o avorriment; 6 Membre dels animals que els serveix per caminar; 7 Per posar-hi patates; 9 Per fer llum i per cuinar; 11 Article determinat masculí.

A Bully-Grenay, en el Pas de Calais, s'han celebrat suara, en el mateix dia, les noces d'or de quatre matrimonis. Quatre noces d'or a l'ensens, en una petita vila de menys de 7.000 habitants, no és pas, certament, un espectacle massa comú.

FRASE FETA

GRAN CONCURS

N.º 257 — J. Lleóart

N.º 258 — Pere Sa'a

N.º 259 — Wenceslau Dalmau N.º 260 — Conrat Vilarrubia

PER A LES NENES

Cada dia són més de moda els brodats amb color, sense deixar d'ésser molt bonics els blancs.

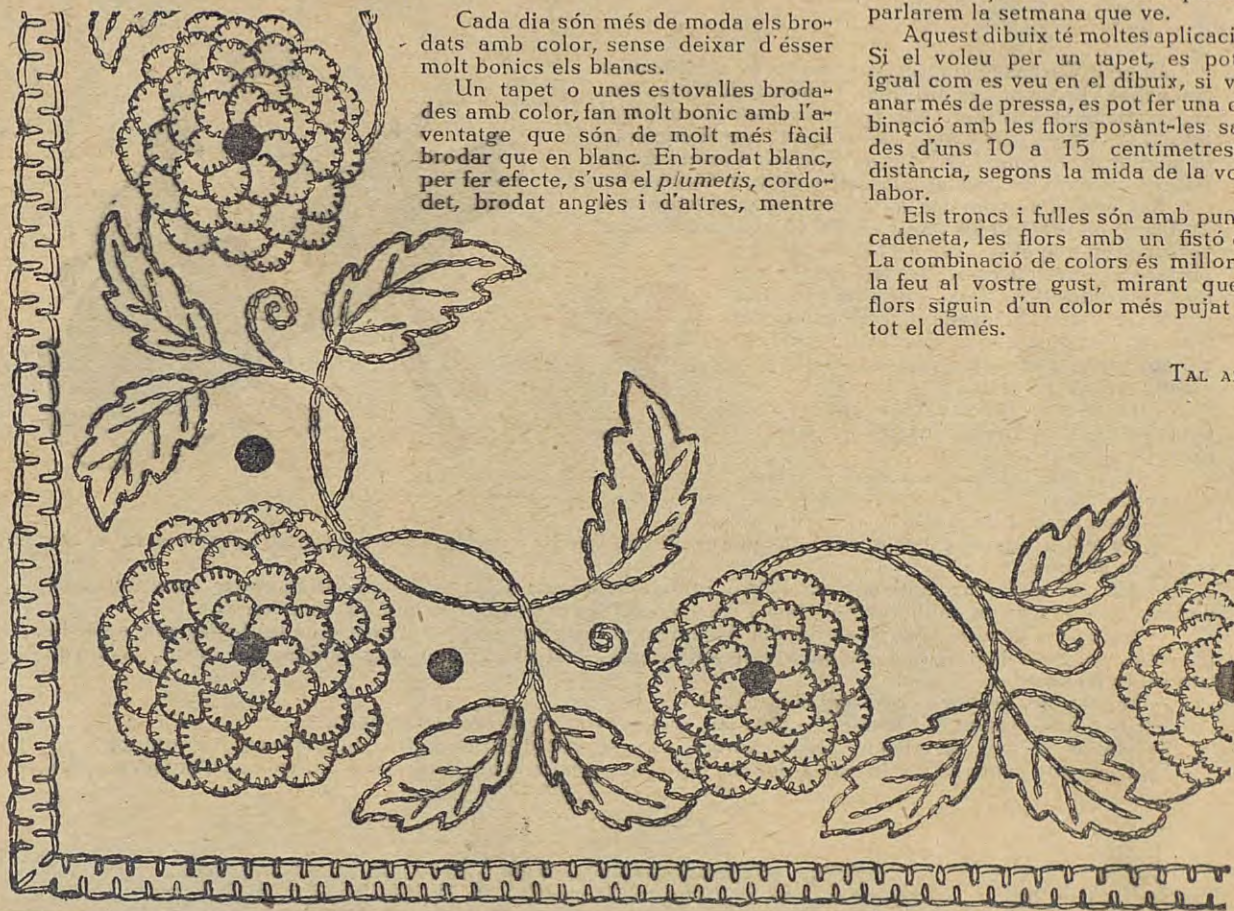
Un tapet o unes estovalles brodades amb color, fan molt bonic amb l'aventatge que són de molt més fàcil brodar que en blanc. En brodat blanc, per fer efecte, s'usa el *plumetis*, cordadet, brodat anglès i d'altres, mentre

que amb cotons de color, tots els punts de fantasia hi són admesos. Fistó cadeneta, punt tort, passar fils, i punt de carril. D'aquests dos últims punts, en parlarem la setmana que ve.

Aquest dibuix té moltes aplicacions. Si el voleu per un tapet, es pot fer igual com es veu en el dibuix, si voleu anar més de pressa, es pot fer una combinació amb les flors posant-les saltades d'uns 10 a 15 centímetres de distància, segons la mida de la vostra labor.

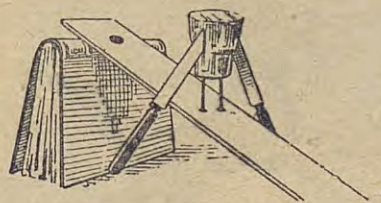
Els troncs i fulles són amb punt de cadeneta, les flors amb un fistó clar. La combinació de colors és millor que la feu al vostre gust, mirant que les flors siguin d'un color més pujat que tot el demés.

TAL AREA

L'HOMENET DE SURO

Un entreteniment molt agradable als nens i que els farà passar alegrement l'estona, consisteix en fer que un tap de suro camini tot sol.

Veieu com es fa per obrar aquest prodigi: Es claven dues agulles en la

part estreta del tap de suro i dos ganivets en els costats tal com indica la figura. Posant-lo després sobre un pla inclinat, se li dona un moviment suau de balanceig i el tap anirà baixant poc a poquet.

El negociat de lletres retingudes de la Casa de Correus de Washington retingué en un any set milions de missives que no pogueren entregar-se per manca d'exactitud en les adreces dels destinataris. Més de vint mil d'aquestes lletres tenien el sobre completament en blanc, degut segurament, a què els que les enviaven s'oblidaren de posar l'adreça abans de tirar la lletra al bussó. El més curiós és que quasi totes procedien de cases de co-

merç, segons indicava el membret dels sobres.

Els perjudicis econòmics que devia reportar aquest oblit aparentment insignificant!

La música dona ànima a l'Univers, ales al pensament, vol a l'imaginació, consol a la tristesa i vida i alegria a totes les coses. — PLATÓ.

Solucions al número passat

Jeroglífic comprimit: *Darrera la creu hi ha el diable.*

Lletres escampades: *Ribes.*

Rodolins incomplets: *Està dormint el gatet. Hi deixa l'aixugamà. Veient-lo com caminava.*

D'OMBRES XINESQUES

N.º 261 — Pere Falguera

N.º 262 — Anna Mata

N.º 263 — Jaume Serra

N.º 264 — Angel Vila

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4
Imprempta: Carrer de Muntaner, 24, interior

EN PERET

(Continuació)

Text i dibuixos per LOLA ANGLAD.

El petit Carbassó empenqué de nou el camí amb el seu genet i En Tom i es dirigiren al país dels Nans, que, segons deia el Cavallet, era una meravella. Caminaren tota la nit i quan el sol treia rialler el nas per la cresta de la muntanya, el país dels Nans es distingia a prop i era de mil colors, amb les casetes adornades de brillants i perles.

El Cavallet no com les anteriors vegades advertí a En Peret; ell recordà les paraules del Gegant les quals el persuadiren que el seu esperit bèl·lic anava a portar-los a aventures arriscades, essent de més mancades de tota raó i de tota polidesa.

En ésser a l'entrada del Reialme del Nans un homenet que portava un vestit escarlata sortí a l'encontre dels tres vianants i els digué:

— M'es grat fer-vos saber que haveu equivocat el camí: aquest camí sols porta al nostre reialme!

— Al vostre reialme anàvem — exclamà el Cavallet.

— Amb permís de qui?

— De ningú. Anàvem a seguir camins meravellosos, que he convidat aquest pageset i el seu ca fidel. No som gent maligna.

— Als crec així — exclamà el Nan — Però, no us obstinsésiu a passar, que podríeu pagar cara la tossuderia. Jo sóc el guarda del Palau del Nans i dec complir les ordres que m'han estat confiades.

— Aprovo la lleialtat vostra — exclamà dòcilment el Cavallet que a la fi aprengué les belles maneres de presentar-se. Però us prec que aneu al vostre Rei i digueu-li si vol donar-vos la permissió d'entrar, puix volem veure meravelles.

— Impossible, senyor — respongué el Nan.

— Per què? — insistí el Cavallet. — Que feu, que no volen que hom us molesti?

— Senyor, sou un xic tafaer. Torneu enrera, us prec, i seguiu una altra ruta que no sigui aquesta En Peret que conegué per la punta del nas del Nan porter que aquell reialme era un lloc d'homenets ma-

Lola
A

lignes estirà les regnes del Cavallet i provà d'entrar.

El Nan, irat, pronuncià unes estranyes paraules i posant de punta els pèls de la seva barba aixecà, els petits punys en contra d'En Peret i exclamà:

— Ah mateïts!... us haveu obstinat a passar!... si quelcom de mal us arriba no m'en feu pas retret a mi!

En mig d'un meravellós jardí d'arbredes espeses i de rierols d'aigua cristallina, s'alçava el petit palau dels nans. Era de color vermell i amb maraydes incrustades.

El palau sumptuos era voltat de la més gran quietud i misteri: sols la veu sonora d'alguna cardina i el piu-piu seguit i trist d'un passarell deixava's entendre; i la remor de l'oreig que passava entre el canyissar, prop del rierol. En Peret es cregué en un petit país de petites fades i una veu xica el tragué de la seva admiració.

— On vas, Peret!... Poc saps que la teva vida està en perill en entrar al reialme dels Nans! Fugiu abans que els homenets terribles sàpiguen que haveu entrat aquí! També un dia jo tingui la llibertat vostra, en els vostres horts i suara sóc presoner.

En Peret dirigí l'esguard allí d'on la veu venia i s'esglaià en veure en el balcó del màgic palau, una gàbia amb un verdum presoner.

(Continuarà)